

VERBUM

Miesięcznik parafii pw. Wniebowzięcia N.M.P. w Zagórz
numer 01(179)/2019 ISSN 1689-6920 27 stycznia 2019

„Słowo Chrystusa niech w was przebywa z całym swym bogactwem...”

Czterdzieści dni po narodzinach Syna, Maryja i Józef, posłuszni nakazom prawa, niosą Jezusa do świątyni, aby ofiarować dziecko Bogu. Usłyszają tam prorocstwo Symeona, o „świecie na oświecenie pogan i zbawieniu Izraela”, ale też o dramacie, który stanie się w przyszłości udziałem Maryi. Niosą do świątyni Chrystusa, wcielone Słowo, to, które było na początku i przychodzi na świat, aby świat zbawić. Bo „Wszystko przez Nie się stało, a bez Niego nic się nie stało, co się stało. W Nim było życie, a życie było światłością ludzi, a światłość w ciemności świeci i ciemność jej nie ogarnęła” (J 1, 3–4). Słowo, które „stało się ciałem i zamieszkało między nami” i Słowo Boże, poprzez które Dobra Nowina rozchodziła się i rozchodzi nadal po świecie, Słowo Boże, które działa z niezwykłą mocą, przemieniając ludzkie serca, bo jest „żywe (...) skuteczne i ostrzejsze niż wszelki miecz obosieczny,

przenikające aż do rozdzielenia duszy i ducha, stawów i szpiku, zdolne osądzić pragnienia i myśli serca” (Hebr 4,12).

Jak zatem w tej aurze sakralności słowa plasuje się nasza ludzka mowa, tak często pełna nienawiści, gdy wydaje się, że mało kogo obchodzą wezwania Apostoła Pawła, kiedy pisał do Rzymian — „błogosławcie, a nie złorzeczcie”. Pewną pociechą może być fakt, iż problem złego słowa i złej mowy istniał od zawsze, nigdy jednak nie dysponowaliśmy takimi środkami, aby tę złą mowę rozprzestrzeniać. Przeczytałam niedawno o ciekawym ćwiczeniu intelektualnym — jego autor zachęcał, abyśmy sobie wyobrazili, że mamy do dyspozycji tylko określoną pulę słów, a potem tracimy zdolność mówienia. Czy wtedy też szafowalibyśmy słowami...? Warto się nad tym zastanowić.

J.K.

Prośby nasze są trudne
i ciężkie jak ołów
Miej dla nas dłoń życzliwą —
Królowo Aniołów.

Myśli, co się szamocą
w niepewnościach — ucisz
w biały spokój snu dziecka,
w szmer fałd Twojej sukni...

Naznacz nam usta prawdą,
daj moc prostym słowom —
Królowo Apostołów
Wyznawców Królowo,
(...)
W złych sercach rozpal miłość
i połącz kres wojnom.
Daj nam czasy spokojne —
Pokoju Królowo...

Kazimierz Piekut

Rafael Santi, Madonna Sykstyńska

„Napełnieni mocą Ducha Świętego”

Kolejny rok liturgiczny przeżywamy, koncentrując się na Trzeciej Osobie Trójcy Świętej, działaniu Ducha Świętego w naszym życiu i zadaniach, które na nas spoczywają. Jak mówi abp Wiktor Skworec, przewodniczący Komisji Duszpasterstwa Episkopatu, „Wszyscy jesteśmy odpowiedzialni za losy Ewangelii, a jeśli mamy świadomość, że jesteśmy bierzmowani, że jesteśmy właśnie prowadzeni przez Ducha Świętego, że mamy Jego dary i charyzmaty, to tym bardziej to działanie powinniśmy podejmować. Programem duszpasterskim wzywamy do działania, do zmiany oblicza ziemi, mocą Ducha Świętego, mocą danych nam charyzmatów i darów”.

Wśród licznych materiałów przygotowanych, aby ułatwić wiernym pełne przeżywanie programu duszpasterskiego, znalazła się też, wzorem ubiegłych lat, publikacja wydana przez naszą archidiecezję. Metropolita przemyski, ks. abp Adam Szal, napisał w dedykacji, kierując tę książeczkę do diecezjan: „Z całego serca życzę trwania w mocy Ducha Świętego oraz błogosławionych owoców Jego działania, a więc: miłości, radości, pokoju, cierpliwości, uprzejmości, dobroci, wierności, łagodności i opanowania”.

Te właśnie owoce mocy Ducha Świętego wymienia św. Paweł w Liście do Galatów, a słowa pisma brzmią we współczesnym świecie wyjątkowo dobitnie. Gdyby bowiem faktycznie stały się one elementem trwałej podstawy chrześcijańskiego życia, to, mówiąc kolokwialnie, na ziemi zapanowałby raj.

Jak zwraca uwagę ks. abp Adam Szal, we wstępie do wspomnianej broszury, do uzyskania tych darów prowadzą różne drogi — do najważniejszych należą: korzystanie z Pisma Świętego, co zbliża nas do Boga, dzięki nawiązaniu relacji poprzez Jego słowo, a także sięganie do bogactwa sakramentów świętych, które

„generują, uobecniają, udzielają i objawiają niewidzialną łaskę”.

Jak pisze dalej Ksiądz Arcybiskup, w sakramencie chrztu moc Bożego Ducha odradza nas duchowo, sakrament bierzmowania umacnia nas „abyśmy — jak pierwsi uczniowie — z wielką radością, mocą i odwagą budowali Kościół (...) abyśmy głosili wszystkim Ewangelię”. W Eucharystii „Duch Święty jednoczy wszystkich przystępujących do Komunii Świętej z Chrystusem i między sobą”. W sakramencie pokuty i pojednania „ujawnia się przebaczące działanie Chrystusa”, poprzez sakrament chorych Chrystus umacnia cierpiących. W sakramencie święceń „kapłani otrzymują moc Ducha Świętego, aby sprawować sakramenty i budować jedność Kościoła”, a dzięki sakramentowi małżeństwa „miłość między mężczyzną i kobietą ulega uświęceniu i umocnieniu”.

Wierni zachęceni są do ponownego rozważenia znaczenia sakramentów, dzięki którym, poprzez moc Ducha, udzielana jest łaska Boga. Sakramenty „uzdalniają nas do głębszego życia z wiary i zachęcają do apostołskiej gorliwości”.

Głównym celem trwającego roku duszpasterskiego jest formowanie chrześcijańskiej postawy ucznia — apostoła Chrystusa, „za sprawą i przy pomocy Ducha Świętego, żyjącego i działającego w Kościele”. Jesteśmy zaproszeni do tego, aby „dzięki świadectwu naszego życia pogłębiała się wiara wątpiących, poszukujących, czy nawet będących z dala od Boga”. To m.in. zachęta do zdynamizowania aktywności we wspólnotach parafialnych, ruchach, stowarzyszeniach kościelnych, stających się „swoistego rodzaju wieczernikiem, w którym uczestnicy, trwając jednomyślnie na modlitwie i przyzywając Ducha Świętego, budują Kościół odważny, za troskany o zbawienie innych”.

Modlitwa Piusa XII

Przyjdź, Duchu Święty, i uczyni moje ciało swoją świątynią. Przyjdź i pozostań ze mną na zawsze. Udziel mi głębokiej miłości do Najświętszego Serca Jezusowego, abym je ukochał z całego serca, z całej duszy, ze wszystkich myśli i sił moich.

Oddaję Ci wszystkie władze mej duszy i mego ciała. Panuj nad moimi namiętnościami, uczuciami i poruszeniami. Przyjmij mój rozum i moją wolę, moją pamięć i wyobraźnię.

Duchu Święty, udziel mi obfitości Twojej skutecznej łaski. Obdarz mnie pełnią cnót. Pomnażaj moją wiarę, umacniaj mą nadzieję, rozpalaj moją miłość. Udziel mi twych siedmiu darów, owoców i błogosławieństw. Pozwól mi być Twoją świątynią i mieszkaniem całej Trójcy Przenajświętszej.

To także wezwanie do „poznawania, rozważania, medytowania Słowa Bożego w rodzinach i podczas celebracji liturgicznych w parafiach”. Sprzyjać temu będą spotkania i konferencje organizowane przez Dzieło Biblijne Archidiecezji Przemyskiej.

Nie można również zapominać o charyzmatkach indywidualnych, „będących odpowiedzią Ducha Świętego na zmieniającą się sytuację, w jakiej żyje Kościół. Są darami dla całego Kościoła, budują wiarę i apostołską gorliwość wiernych”, a także o codziennym świadectwie życia wiarą, co można czynić poprzez apostołstwo znaku, słowa i czynu.

W apostołstwie znaku powracamy do symboli religijnych, przypominających o naszej wierze, które warto dumnie i godnie nosić jako znak Chrystusa. To znak krzyża uczyniony przed posiłkiem, czy w czasie drogi, gdy mija się kapliczkę lub kościół, medalik czy krzyżyk na szyi, różaniec w dłoni.

W apostołstwie słowa należy dążyć do postawy zmierzającej do wykorzenienia wulgaryzmów, powstrzymania się od pochopnych sądów, oszczerstw czy plotek. „Nie zamieniamy naszych wspólnot rodzinnych czy kościelnych w sale rozpraw sądowych, gdzie za wszelką cenę, nawet pogardy i kłamstwa, będziemy udowadniać swoje racje. Powróćmy do pięknej mowy ojczystej, zwrotów świadczących o naszej kulturze osobistej i dobrym wychowaniu”.

Apostołstwo czynu natomiast przejawia się w niesieniu pomocy osobom cierpiącym, starszym, samotnym, opuszczonym, bezdomnym, tracącym sens życia. Ważne jest tutaj zwrócenie uwagi nie tylko na potrzeby materialne, ale też duchowe.

„Jesteśmy potrzebni Chrystusowi, Kościołowi, naszym bliskim, jako świadkowie wiary, nadziei i miłości, cnót, które pomagają w poszukiwaniu i odkrywaniu tajemnicy Bożej obecności w życiu każdego z nas”.

J.K.

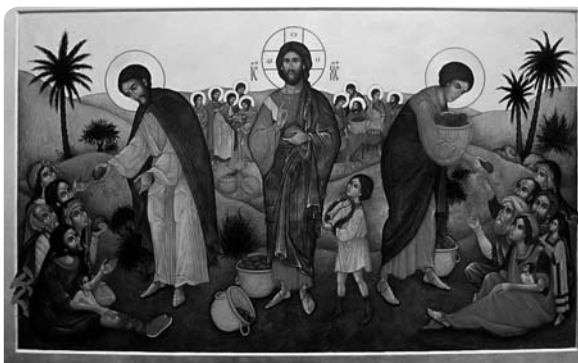
Tydzień modlitw o jedność chrześcijan

Tegoroczny Tydzień modlitw o jedność chrześcijan obchodziliśmy od 18 do 25 stycznia pod hasłem „Dąż do sprawiedliwości”. Jest to fraza z Księgi Powtórzonego Prawa, która wydaje się szczególnie skierowana do osób sprawujących władzę, ale też do każdego człowieka, gdyż wszyscy jesteśmy odpowiedzialni za relacje międzyludzkie, za funkcjonowanie społeczeństw, państw, budowanie sprawiedliwości społecznej:

„Nie będziesz nagiął prawa, nie będziesz stronniczy i podarku nie przyjmiesz, gdyż podarek zaślepia oczy mędrców i w złą stronę kieruje słowa sprawiedliwych. Dąż wyłącznie do sprawiedliwości, byś żył i posiadał ziemię, którą ci daje Pan, Bóg twój”.

Przygotowano też, związane z głównym hasłem, cytaty do przemyślenia na kolejne dni, odnoszące się do problematyki sprawiedliwości, wiary, prawdy, relacji między człowiekiem i Bogiem: dzień 1: Niech prawo rozlewa się jak woda, a sprawiedliwość jak niewysychający potok (Am 5,24), dzień 2: Niech wasze „tak” znaczy „tak”, a „nie” znaczy „nie” (Mt 5,37), dzień 3: Pan jest łaskawy i miłosierny (Ps 145,8), dzień 4: Bądźcie zadowoleni z tego, co posiadacie (Hbr 13,5), dzień 5: Zwiastować ubogim Dobrą Nowinę (Łk 4,18), dzień 6: Imię Jego: Pan Zastępów (Jr 10,16), dzień 7: O kobieto, wielka jest twoja wiara (Mt 15,28), dzień 8: Pan jest moim światłem i moim zbawieniem (Ps 27,1).

Po raz pierwszy takie modlitewne spotkanie chrześcijan różnych wyznań zorganizowane zostało ponad 100 lat temu, w 1908 roku. Specjalne materiały do rozważań od 1975 roku przygotowują chrześcijanie z różnych krajów — w tym roku byli to mieszkańcy Indonezji, gdzie chrześcijanie stanowią tylko 10%

TYDZIEŃ MODLITWY O JEDNOŚĆ CHRZEŚCJAN 2019
Dąż do sprawiedliwości PMT 16.20

ludności (86% to wyznawcy islamu). Indonezyjczycy jednak, w etnicznym, językowym i religijnym pluralizmie (wystarczy wspomnieć, że odnotowano tu 1340 grup etnicznych i ponad 740 lokalnych języków) żyją zgodnie z zasadą solidarności i współpracy, którą niestety w ostatnich latach narusza niekontrolowany rozwój przemysłu — stąd dążenie do pogłębienia refleksji nad tworzącymi się nierównościami społecznymi.

Tydzień modlitw o jedność chrześcijan przypada co roku pomiędzy dawnym świętem katedry św. Piotra, pierwszego papieża, a świętem nawrócenia św. Pawła, wielkiego głosiciela Dobrej Nowiny. Termin został zaproponowany przez Paula Wattsona, pioniera ruchu ekumenicznego z USA. Ideę tę rozpropagował w latach 30. XX wieku o. Paul Couturier.

Centralne spotkania wzorem ubiegłych lat odbyły się w Warszawie, ale liczne nabożeństwa ekumeniczne zorganizowano też w wielu innych miastach w Polsce.

Sprawozdanie z pracy duszpasterskiej i gospodarczej w roku 2018

Sprawozdanie z pracy duszpasterskiej

W 2018 roku urodziło się i zostało ochrzczonych 40 dzieci, w tym również kilkoro mieszkających za granicą; ogłoszono 28 zapowiedzi przedślubnych, zawarto 11 małżeństw; zmarły 24 osoby.

Sakramenty święte

Do Pierwszej Komunii Świętej przystąpiło 24 dzieci. Sakrament Bierzmowania z rąk ks. arcybiskupa Adama Szala przyjął 23 osoby z naszej parafii.

- Kazania pasyjne głosił ks. Tomasz Pawlik.
- **12 marca** odbyła się wielkopostna spowiedź parafialna.
- **13 marca** zorganizowana została Droga Krzyżowa na wzgórzu klasztorne.

Działalność grup modlitwanych i Rady Parafialnej
Podobnie jak w poprzednich latach członkowie grup modlitwanych, grupy młodzieżowej „Effata” i Rady Parafialnej czynnie włączali się w życie naszej wspólnoty. Odbywały się spotkania modlitwne. Akcja Katolicka zorganizowała kilka wyjazdów pielgrzymkowych, młodzież gromadziła fundusze na swoją działalność, m.in. wystawiając jasełka.

Duszpasterstwo dzieci i młodzieży

Odbyły się rekolekcje wielkopostne dla szkoły podstawowej; nauki rekolekcyjne głosił wikariusz z Ustrzyk Dolnych, ks. Piotr Krzych. Organizowane były również ogniska i wycieczki (m.in. w Bieszczady, do Janowa Lubelskiego). Młodzież wzięła także udział w rekolekcjach wakacyjnych, wyjazd został dofinansowany przez parafię.

Wydarzenia Roku Liturgicznego

Rok duszpasterski 2017/2018 przeżywaliśmy pod hasłem „Jesteśmy napełnieni Duchem Świętym”.

- W pierwszych dniach nowego roku (6 i 7 stycznia) wystawiono przedstawienie jasełkowe, przygotowane przez młodzież pod kierunkiem ks. Grzegorza Kwitka.
- **2 lutego** odbył się koncert muzyki klasycznej w ramach Międzynarodowego Forum Pianistycznego.
- Rekolekcje Wielkopostne odbyły się w dniach **16–18 marca**, nauki głosił ks. Janusz Łuc, dyrektor z domu rekolekcyjnego z Rzepedzi.

• W dniach **29 marca do 2 kwietnia** obchodziliśmy Triduum Paschalne i radosne święta Zmartwychwstania Pańskiego.

• **8 kwietnia**, w Niedzielę Bożego Miłosierdzia, odbyły się uroczystości odpustowe w Zasławiu; okolicznościowe kazanie wygłosił ks. Marcin Lorenc, wikariusz z Nowego Zagórza.

• **24 kwietnia** w kościele parafialnym w Nowym Zagórzu ks. arcybiskup Adam Szal udzielił Sakramentu Bierzmowania młodzieży z naszego dekanatu.

• **29 kwietnia** mogliśmy wysłuchać koncertu duetu muzycznego z Tarnopola.

• **3 maja**, w uroczystość kościelną Matki Bożej Królowej Polski i patriotyczną — rocznicę uchwalenia Konstytucji 3 Maja, odprawiona została Msza Święta w intencji Ojczyzny, kazanie głosił ks. proboszcz Józef Kasiak; następnie złożono wieńce pod krzyżem pamiatkowym na Starym Cmentarzu.

• **20 maja** dzieci z klas trzecich przystąpiły do Pierwszej Komunii Świętej, a **27 maja** ich starsi o rok koledzy i koleżanki obchodzili pierwszą rocznicę przyjęcia tego sakramentu. Dzieci Pierwszokomunijne wraz z rodzicami i ks. Tomaszem udały się z pielgrzymką dziękczynną do sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Łagiewnikach.

• **21 maja**, w Uroczystość Matki Kościoła, odbył się tradycyjnie parafialny Dzień Chorych.

• **31 maja** przypadała Uroczystość Bożego Ciała. Procesja przeszła ulicami Zagórza, od kościoła pa-

rafialnego w Starym Zagórzu do kościoła w Nowym Zagórzu; po południu zorganizowany został wyjazd do Rzeszowa na koncert „Jednego serca, jednego ducha”.

• Na zakończenie oktawy Bożego Ciała odbyło się poświęcenie wianków i błogosławieństwo dzieci w kościele parafialnym i w kościele w Zasławiu.

• **1 lipca**, w rocznicę Koronacji, okolicznościowe kazania głosił ks. Grzegorz Kwitek

• **2 lipca**, w dniu odpustu parafialnego, uroczysta Msza Święta odprawiona została o godzinie 18.00, okolicznościowe kazanie wygłosił ks. Leszek Wańczyk.

• Od uroczystości Bożego Ciała tradycyjnie w każdy czwartek godzinę przed Mszą Świętą odbywała się adoracja Najświętszego Sakramentu, a od odpustu parafialnego w każdą środę o 20.30 odmawiano modlitwę różańcową zakończoną Apelem Maryjnym o 21.00.

• W trzeci piątek miesiąca, od maja do września, po Mszy Świętej wieczornej odprawiana była Droga Krzyżowa na wzgórzu klasztorne.

• **16 lipca**, w święto Matki Bożej Szkaplerznej, odprawiona została Msza Święta, której przewodniczył ks. biskup Stanisław Jamrozek; ze względu na nieprzyjającą pogodę uroczystości odbyły się w kościele parafialnym.

• **15 sierpnia**, w Uroczystość Wniebowzięcia Matki Bożej, zgodnie z tradycją poświęcono zioła i kwiaty oraz dziękowano za plony i wszelkie Boże błogosławieństwo w ludzkiej pracy.

• **26 sierpnia**, w Święto Matki Bożej Częstochowskiej, odprawiona została Msza Święta w intencji myśliwych, w której wzięli udział członkowie Kół Łowieckich z całej okolicy. Było to już 20 myśliwskie święto w Zagórzu.

• **7 września** zorganizowana została kolejna już pielgrzymka trzeźwościowa, która z naszego parafialnego kościoła podążyła do domu rekolekcyjnego w Zboiskach.

• **15 września**, w Święto Podwyższenia Krzyża, odbyła się droga krzyżowa do ruin klasztoru.

• W **ostatnią sobotę września** członkowie Różańcowych z naszej parafii uczestniczyli w diecezjalnej pielgrzymce do sanktuarium w Kalwarii

Paćlowskiej, myślą przewodnią modlitewnego spotkania było dziękczynienie za dar niepodległości.

• **19 października**, w związku z uroczystym odsłonięciem pomnika Nieznanego Konfederata, w kościele parafialnym odprawiona została Msza Święta w intencji poległych za ojczyznę, okolicznościowe kazanie wygłosił ks. prof. Stanisław Nabywaniec.

FOT. ARCHIWUM MGOKIS

• **11 listopada**, w 100 rocznicę odzyskania niepodległości, odprawiona została Msza Święta, po której złożono wieńce pod krzyżem pamiątkowym; okolicznościowe kazanie wygłosił ks. proboszcz Józef Kasiak.

• **17 listopada**, z okazji zbliżającego się wspomnienia św. Katarzyny Aleksandryjskiej, kolejarze z Podkarpacia zgromadzili się w zagórskim sanktuarium, by dziękować swojej patronce.

• **24 listopada** na Mszy Świętej wieczornej zebrali się funkcjonariusze Straży Ochrony Kolei, by w ten uroczysty sposób uczcić setną rocznicę powołania tej właśnie formacji.

• W **Uroczystość Chrystusa Króla** siedmiu chłopców zostało włączonych do grona ministrantów.

• W **pierwszą niedzielę Adwentu** rozpoczęliśmy kolejny rok duszpasterski, przeżywany pod hasłem „W mocy Bożego Ducha”.

• Kazania okolicznościowe podczas tradycyjnej Nowenny przed Uroczystością Niepokalanego Poczęcia NMP głosił ks. Tomasz Pawlik

• **6 grudnia** odbyło się spotkanie ze św. Mikołajem, na którym członkowie Służby Liturgicznej i grupy Effata otrzymali zwyczajowe prezenty.

• Oplatki roznosili członkowie Rady Parafialnej i lektorzy

• **15 grudnia**, w sobotę, gościliśmy w naszym parafialnym kościele wizerunek Matki Bożej Robotników Solidarności, peregrynujący w parafiach Archidiecezji Przemyskiej.

• Od **15 grudnia** odprawiana była Nowenna do Dzieciątka Jezus, dzieci uczestniczyły również w przygotowanych dla nich roratach. Msze święte roratnie odprawiane były także o godzinie 6.30.

• **19 grudnia** odbyła się w naszej parafii spowiedź adwentowa.

Pielgrzymki

Podobnie jak w poprzednich latach Parafialny Oddział Akcji Katolickiej z naszej parafii zorganizował pielgrzymki: do Austrii, Czech i Niemiec, podczas której nawiedzono m.in. sanktuaria maryjne w Altötting i w Křtinach na Morawach, zwiedzano także Salzburg, Mikulov, zamek w Lednicach. Trzydniowy wyjazd prowadził w okolice Płocka, gdzie na trasie znalazły się

m.in. sanktuaria w Skępem, Czerwińsku, Rostkowie, a także Żelazowa Wola. Odbyły się również wyjazdy jednodniowe — do Kalwarii Pałacowskiej i Przemyśla oraz do Tylicza, Krynicy i Bardejowa. We wrześniu zorganizowano podsumowanie 10 lat wspólnego pielgrzymowania, msza święta dziękczynna odprawiona została w kościele w Rymanowie, w dniu odpustu w tamtejszej parafii.

Sprawozdanie z działalności gospodarczej

Dochody i wydatki parafii oraz inne sprawy gospodarcze

Na dochody parafii złożyły się, jak co roku, składki niedzielne i świąteczne, składka specjalna w drugą niedzielę miesiąca oraz puszka na kwiaty, ofiary kolędowe, wypominkowe. Składka z niedzieli w Uroczystość Chrystusa Króla przeznaczona na ogrzewanie kościoła i ofiary indywidualne od osób z parafii i spoza parafii oraz ofiary składane przez pielgrzymów i dochód ze sklepiku.

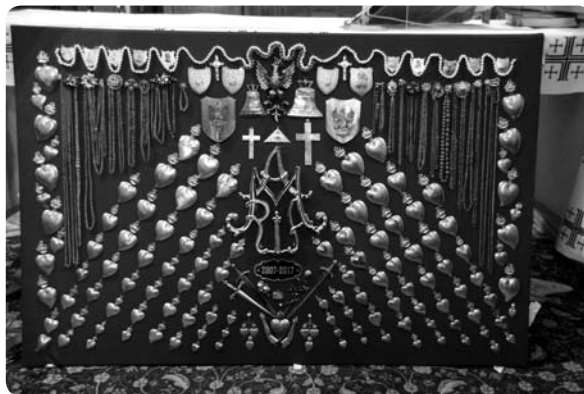
Stałe wydatki to, podobnie jak w ubiegłych latach, m.in.: ogrzewanie kościoła i prąd, ubezpieczenie, podatki, koszty związane z utrzymaniem porządku w świątyni i wokół kościoła, wynagrodzenie za pracę siostry organistki i zakrystianki, koszenie, materiały informacyjne (plakaty, banery), dekoracyjne, kwiaty, środki czystości, wino, komunikanty, kadzidło, olej itp.

Jedna składka w miesiącu regularnie przekazywana jest na rzecz seminarium lub kurii, a także na misje, radio diecezjalne, dom księży emerytów, dom samotnej matki w Przemyśle, Caritas, jako pomoc dla ofiar kataklizmów. itp.

Z ofiar wypominkowych ufundowane zostały prezenty mikołajowe dla dzieci i młodzieży.

Prace remontowe i budowlane

Wykonana została konserwacja tynków na zewnętrznej elewacji kościoła, a także prace przy naprawieniu i odnowieniu muru kościelnego (malowanie daszków itp.) oraz drzwi wewnętrznych.

Zostały uzupełnione elementy ozdobne na ambonie.

Wykonano nowe gabloty na wota, które na nowo ułożono i uporządkowano.

Przy plebanii, w miejscu dawnych szop gospodarczych, wybudowane zostały garaże i pomieszczenie gospodarcze.

Zostało wyremontowane i uzupełnione ogrodzenie wokół kaplicy cmentarnej rodziny Gubrynowiczów.

Przy kościele w Zasławiu został wyrównany teren, położono chodnik i zasiano trawę.

Dobroczyńcy i ofiarodawcy

Rodzice dzieci pierwszokomunijnych ofiarowali jako dar ołtarza nakrycia na ołtarze w kolorze zielonym oraz gaśnik do świec.

W imieniu parafii dziękuję wszystkim dobrodziejom, osobom, którzy aktywnie włączyli się w życie naszej wspólnoty, ofiarowali swoją pracę i dary materialne, członkom Rady Parafialnej, redakcji parafialnej gazetki „Verbum”, wydawanej już od 15 lat. Panu Cynkowi, panu Maciejowi Adamiakowi, panu Janowi Mogilanemu dziękuję za pomoc przy różnych pracach, ofiarność i gotowość w każdej sytuacji.

Pani Halinie Adamkiewicz dziękuję za prowadzenie kroniki, a w tym roku szczególnie za pracę przy uporządkowaniu i ułożeniu wot. Obliczono, iż w gablotach znajduje się ponad 1000 darów wotywnych.

Bardzo dziękuję wszystkim, którzy w jakikolwiek sposób uczestniczą w naszej wspólnej trosce o parafię.

ks. proboszcz Józef Kasiak

Jak to diabelskie intrygi zniweczyć się udało...

Fabuła tegorocznych Jasełek, jak zwykle udanych, zabawnych, brawurowo zagranych przez młodych aktorów, koncentrowała się na piętrowej intrydze uknutej

przez diabły. Otóż, ku przerażeniu aniołów, mieszkańcy piekła dowiadują się, że na ziemi narodzić się ma Zbawiciel — będą zatem chcieli temu przeszkodzić, by nie dopuścić do odkupienia ludzkości. Ale to by było za proste, te same diabły mają poważnie

na pieńku z Azazelem, któremu Lucyfer powierza tę wyjątkową misję — i zamierzają... mu przeszkodzić. Po licznych zwrotach akcji, perypetiach, w których biorą udział także pasterze i Trzej Królowie, zmobi-

lizowani przez aniołów do pomocy, wszystko rozstrzyga się przy betlejemskiej szopce. Boruta i Rokita, choć wcale nie mieli takiego zamiaru, ostatecznie pomagają rozprawić się z napastnikami i — zgodnie już z utartym schematem fabularnym — śmierć zabiera powiązanego ściśle z diabłami króla Heroda,

►►► 9

W Jasełkach wystąpili:

Narrator Dawid Zielonka

Diabeł Rokita Ania Krawczyk

Diabeł Boruta Wiktoria Fal

Azazel Kamil Sapielak

Diabeł I Jan Stawiarski

Diabeł II Aleksandra Dołżycka

Anioł I Aleksandra Semen

Anioł II Roksana Kozłowska

Anioł III Sara Jaworska

Anioł IV Sandra Koczeń

Anioł Andriej Estera Penar

Anioł Michał Julia Myćka

Jaśko Kacper Chudio

Kuba Adrian Barłóg

Stachu Sebastian Suwała

Matylda Gabrysia Bogacz

Herod Sebastian Stach

Prorok Ania Myćka

Maryja Diana Kozłowska

Józef Marcin Gocek

Król Kacper Mikołaj Stach

Król Melchior Karol Chudio

Król Baltazar Filip Popek

Śmierć Emilia Strzelecka

Grupa muzyczna

Szymon Marszałek — klawisz

Ks. Grzegorz Kwitek — wokal, gitara

Julia Myćka — wokal, ukulele

Sara Jaworska — wokal, ukulele

Anna Paryżak — wokal, flet

Roksana Kozłowska — wokal, flet

Julita Kozubek — wokal

Anna Myćka — wokal

Diana Kozłowska — wokal

Aleksandra Krzywda — wokal

Klaudia Barnecka — wokal

Oliwia Dymek — wokal

Monika Balik — wokal

a Maria, Józef i Dzieciątko Jezus salwują się ucieczką do Egiptu.

Historie te doskonale już znamy, ale przecież nie o to w istocie chodzi — najważniejsza jest wspólna zabawa, uśmiech wywołany na twarzach przez żarty i aluzje (niektóre zrozumiałe tylko dla nieco starszych widzów) i kapitalne role — w tym roku na szczególne wyróżnienie zasługuje przybyły ze wschodu z odświeżoną, zaprawioną w bojach z siłami piekła Anioł Andriej (rewelacyjna Estera Penar), który z plecaka na poczekaniu wyciąga różne rodzaje broni palnej. Wszyscy oczywiście spisali się świetnie, podobnie jak zespół muzyczny i wokalistki, dzięki którym spektakl ubarwiony został znanymi i nieco mniej znanymi kolędami — na zakończenie te popularne mogliśmy pośpiewać wszyscy razem.

Pełna sala i żywiołowe reakcje widowni mogą być chyba najlepszym dowodem na to, że Zagórskie Jasełka cieszą się niesłabnącą popularnością — mamy nadzieję, że również w przyszłym roku będziemy mogli w nich uczestniczyć.

Ksiądz Grzegorz dziękował po spektaklach wszystkim, którzy pomogli w przygotowaniach, na czele oczywiście z młodzieżą, licznie garnącą się do udziału (to już kolejne pokolenie, wystarczy wspomnieć, że tegoroczny „Król Kacper” był kiedyś siedzącym grzecznym w żłóbku Jezuskiem), ale wielkie podziękowania należą

się przede wszystkim Jemu samemu, za zaangażowanie, wytrwałość, pomysły i czas, poświęcony, byśmy mogli cieszyć się atmosferą bożonarodzeniowego spektaklu.

J.K.

Osobowość Roku 2018

Podczas Noworocznego Koncertu w Szkole Podstawowej nr 1 w Zagórzcu przypominano, że każdy może stać się aniołem, pomagając drugiemu, otwierając dla niego serce. Myślę, że — spoglądając w tych kategoriach — nie będzie przesadne stwierdzenie, że bardzo do „anielskości” zbliża się znany nam doskonale Łukasz Bańczak, angażujący się w liczne formy pomocy charytatywnej.

Nie dziwi więc wcale, że Kapituła Redakcji Gazety Codziennej „Nowiny” przyznała Łukaszowi nominację do prestiżowej nagrody „Osobowość roku 2018” w kategorii działalność społeczna i charytatywna. Łukasz znalazł się w gronie pięciu nominowanych w powiecie sanockim.

Bardzo się cieszymy i gratulujemy! Esemesy wysłane, teraz pozostaje nam tylko czekać na wyniki plebiscytu, o których na pewno poinformujemy na łamach następnego numeru „Verbum”.

J.K.

nowiny Osobowość Roku 2018 Nominacja

Ranżnik, 11 stycznia 2019 r.

Szanowny Pan
Łukasz Bańczak

Niniejszym gratuluję uzyskania nominacji
Kapituły Redakcji Gazety Codziennej „Nowiny”
do tytułu Osobowości Roku 2018
w kategorii Działalność Społeczna i Charytatywna.

Kapituła doceniła wkład w życie lokalnej społeczności,
a w szczególności serce i bezinteresowną pomoc, współpracę z fundacją Stan Nadei,
organizację wielu zbiorów na rzecz potrzebujących, m.in. operacji oczu dla chłopców z wojen w Złazie.

Jestem przekonany, że Ciągłość naszej gazety będzie oddawać głos w plebiscyście.

Serdecznie zapraszam do śledzenia publikacji oraz wyników głosowania

na stronach naszego serwisu internetowego

pod adresem www.nowiny.pl/osobowoscroku

Przeznaczonej nagrody do odebrania w dniu 15.01.2019 r. o godzinie 17.00.

Był się ukazał także na łamach drukowanego wydania „Nowiny”,

oraz na naszym fanpage'u na Facebooku.

W marcu w Rzeszowie odbędzie się uroczysta gala,

podczas której zostaną wręczone nagrody i nagrody.

Nagrodę do gazety dołączymy specjalny dyplom i list motywacyjny laureata.

Łącząc wyrazy szacunku i szacunku, życząc powodzenia i sukcesów w 2019 roku.

Z pozdrowieniem
Stanisław Sosna

Redaktor Naczelny
Gazety Codziennej „Nowiny”

Anioły są wśród nas

31 stycznia, wieczorem, sala gimnastyczna Szkoły Podstawowej nr 1 w Zagórzcu zmieniła się w czarodziejską przestrzeń zawieszoną między niebem i ziemią, którą wypełnili nie tylko zaproszeni goście, nauczyciele, rodzice, uczniowie, ale przede wszystkim — anioły, bo to im poświęcony był wyjątkowy Noworoczny Koncert.

Anioły mniejsze i większe, ale wszystkie uroczę, tańczyły, śpiewały i przypominały o tym, co tak bardzo ważne w życiu, w jego codziennych i niecodziennych chwilach — o miłości, o radości, o pięknie otaczającego nas świata. Anioły czuwały nad Dzieciątkiem złożonym w żłóbku, przylatywały z nieba, by pilnować snu dzieci, Anioł Stróż dbał, by ludzie zawsze stali po stronie dobra, a Amor ze strzałami starał się zachęcić wszystkich, by wzajemnie się pokochali i obdarzyli ciepłymi uczuciami. Były wiersze, kolędy, wesołe piosenki.

Nie zabrakło także poważniejszych tematów — walka reprezentowanego przez anioły dobra ze złem została poruszająco pokazana w pantomimie przygotowanej przez starszych uczniów. Nie zapomniano też o tym, że człowiek również może stać się dla kogoś bliskiego, a nawet nieznanego aniołem, niosąc pomoc i wsparcie. Jako symbole takiej właśnie roli w naszym życiu przywołani zostali dziadkowie i babcie.

Wszyscy młodszy i starszy aktorzy spisali się doskonale, co więcej, widać było, że sami świetnie się bawią, ale to, co wydaje się chyba najważniejsze, to panująca w sa-

FOT. J. STRZELECKI

li atmosfera wspólnoty, radości, rodzinnego ciepła — w występy włączyli się bowiem także rodzice, którzy licznie przybyli na koncert. Warto podkreślić piękne wykonanie kolędy *Mario*, czy już wiesz przez panią Dagmarę Paszkowską, czy uroczą pastorałkę zaśpiewaną i zagrąną przez państwa Winiarzów z córeczką. Na scenie pojawili się też rodzice uczniów klasy piątej, studenci PWSZ w Sanoku, nauczyciele, by razem śpiewać i cieszyć się ze świątecznej atmosfery.

FOT. J. STRZELECKI

Uroczę piosenki, recytacje, wspólne kolędowanie nie wyczerpały jednak wcale programu. Można było po prostu posiedzieć sobie i porozmawiać, przy ciasteczkach czy pysznym barszczu, kupić smakowite ciasta, piękne przykłady rękodzieła. Pozyskane w ten sposób fundusze przeznaczone zostaną na potrzeby szkoły.

FOT. J. STRZELECKI

Tworzeniu atmosfery sprzyjała piękna dekoracja i wypełniona aniołami prezentacja multimedialna.

FOT. J. STRZELECKI

Anielski koncert zorganizowała społeczność Szkoły Podstawowej nr 1 im. św. Kazimierza w Zagórz, z dyrektorem, panem Maciejem Błazowskim na czele, oraz Rada Rodziców. Swoją obecnością świąteczne spotkanie zaszczylicili: ksiądz proboszcz Józef Kasiak, Burmistrz Miasta i Gminy Zagórz, pan Ernest Nowak, radni, pani Ewa Rodkiewicz, pani Aneta Szczepk, pan Tomasz Pyrć, pan Rafał Kielar, Naczelnik Sekcji Kolejowej w Zagórz, pan Zbigniew Bryndza, Komendant OSP, pan Marcin Szarek, emerytowani nauczyciele.

FOT. J. STRZELECKI

Koncert przygotowały panie Mariola Hydzik i pani Katarzyna Żytka wraz z panem Piotrem Pisulą (warstwa muzyczna), panią Ewą Bryłą-Czech (pantomima, recytacja), panią Beatą Matulą (prezentacja multimedialna) i panem Arturem Krzywdą (nagłośnienie).

FOT. J. STRZELECKI

Kiermasz rękodzieła, zorganizowany dzięki rodzicom, pracownikom szkoły i darczyńcom prowadziły panie Marzena Osękowska, Joanna Strzelecka i Klaudia Kordyaczny-Rychlec, a kiermasz słodkości przygotowały i prowadziły Trójki Klasowe. Stroje karnawałowe można było wypożyczyć u pani Anny Żuber. W przygotowaniu oprawy imprezy włączyli się także pozostali nauczyciele i pracownicy szkoły.

Był to piękny akcent kończący tegoroczny okres Bożego Narodzenia, który sprawił, że chyba wszyscy, którzy wzięli udział w koncercie, zabiorą ten wyjątkowy nastrój na kolejne miesiące roku, za co organizatorom bardzo serdecznie dziękujemy, licząc na kolejne podobne spotkania.

J.K.

Aniołowie, aniołowie biali,
na coście tak u żłóbka czekali,
na coście tak skrzydełkami trzepocąc,
płatki śniegu rozsypali czarną nocą.

Ciemne noce aniołowie w naszej ziemi,
ciemne gwiazdy i śnieg ciemny i miłość,
i pod tymi obłokami ciemnymi,
nasze serce w ciemność się zmieniło.

Aniołowie, aniołowie biali,
o, przyświećcie blaskiem skrzydeł swoich,
by do Pana trafił ten zgubiony,
i ten co się oczu podnieść boi
I ten, który bez nadziei czeka,
i ten rycerz w rozszarpanej zbroi,
by, jak człowiek szedł do Boga-Człowieka,
aniołowie, aniołowie biali...

Krzysztof Kamil Baczyński

Przylecieli aniołkowie...

Inspiracją do tego krótkiego artykułu stał się temat przewodni noworocznego spotkania zorganizowanego w Szkole Podstawowej nr 1 w Zagórze — „Anioły są wśród nas”. Istotnie, właśnie okres Bożego Narodzenia jest takim czasem, kiedy najczęściej wspominamy o aniołach. Nic zresztą dziwnego — licznie pojawiają się na kartach Biblii w opowieści o przyjściu na świat Zbawiciela. Przede wszystkim archanioł Gabriel staje przed Maryją, aby jej zwiastować, że zostanie matką Syna Bożego, potem anioł zjawia się Józefowi, by przekazać mu przesłanie „Nie bój się wziąć do siebie Maryi, swej małżonki, albowiem z Ducha Świętego jest to, co się w niej poczęło”, a wreszcie, w najbardziej chyba znanej scenie, całe zastępy anielskie opowiadają pasterzom, którzy „trzymali straż nocną” o narodzinach Mesjasza, śpiewając „Chwała na wysokościach Bogu, a na ziemi pokój ludziom dobrej woli”.

Anioły są też, jak pisałam w artykule w poprzednim numerze „Verbum”, nieodłącznymi towarzyszami Dzieciątka w malarskich przedstawieniach Bożego Narodzenia. Adorują Jezusa, śpiewają, muzykują, tańczą. Podobnie jest też w naszych polskich kolędach, gdzie anielskie postaci bardzo licznie się pojawiają, najczęściej oczywiście w epizodach związanych z przekazem biblijnym, choć przetworzonych przez tradycję i literacką wizję autora.

W XVIII-wiecznej pastorałce przywołanej w tytule anioły, jak wiejska kapela, śpiewają i przygrywają Dzieciątku „wesoło, jak trzeba”, chwalić się przy tym „budziliśmy pastuszków całą noc”. W innych kolędach „Anioł Pański kuranciki wycina” albo „do stajenki woła” „Witaj Dziecię Boże”. Zdarza się też, że „na dudkach piskają” albo „radością przejęci wykrzykują, wyśpiewują”.

W kolędach, tak jak w Ewangelii, aniołowie głoszą Dobrą Nowinę o narodzeniu Zbawiciela — „Anielski chór pasterzom ogłasza zbawienie/ Zwiastując im boskiego słowa wypełnienie”. „Aniołowie się radują,/ Pod niebiosy wyśpiewują:/ Gloria, Gloria in excelsis Deo”.

Benzzo Gozzoli, Adoracja Aniołów

Agnolo Bronzino, Adoracja pasterzy

Instruują też pastuszków, co mają czynić:

*Anioł z nieba budzi
najprzód prostych ludzi
pastuszkowie prędzej wstawajcie
w szopie Pana przywitajcie*

*Pasterze wstawajcie, witajcie Pana,
pokłon Mu oddajcie wzięwszy barana
skocznie Mu zagrajcie,
głosy zaśpiewajcie
zgodnymi!*

*Idźcież do Betlejem,
gdzie Dziecię zrodzone,
W pieluszki powite,
w żłobie położone.*

Jedną najstarszych polskich kolęd, której tekst pochodzi z XVI wieku, zaczyna się właśnie od słów „Anioł pasterzom mówił/ Chrystus się wam narodził”.

Aniołowie adorują w szopce Dzieciątka, klęczając przed Panem:

*Nad nim anieli w locie stanęli
I pochyleni klęczą,
Włosy złotymi, skrzydły białymi
Pod malowaną tęczą.*

Głoszą Jego chwałę, by rozbrzmiewała na całej ziemi:

*Anielskie chóry hołdy składają
wraz z pastuszkami cudnie śpiewają.*

W kolędzie Hanny Łochockiej nawet szyją Dzieciątka „pierzynkę z puszystych chmurek”. Pomagają usypiać Jezuska, do czego zresztą zachęca ich sama Matka Boża „ukołysz Cię Anieli”, „Aniołowie kołysankę Tobie zaśpiewają”, „Sypcie się z nieba, śliczni Aniołowie, śpiewajcie Panu, niebiescy duchowie”.

W bardziej pastorałkowych ujęciach najpierw wproważają w panikę biednych pasterzy, których „strach mroczy” na widok światłości, łuny, niezwykłego śpiewu, a potem uspokojają

*Ej, nie bójcie się kochani
Złego nie zrobimy,
My do Boga wam posłani,
błogą wieść głosimy.*

Oczywiście o tym, że „Bóg się z Panny narodził”.

Domenico Ghirlandaio, Adorujące anioły pasterzy

Aniołowie wzywają do wspólnej radości, strzegą szopki, gdzie leży Dzieciątko, a anielskie pieśni „sławia Boga, że się nam do stajenki mieści”. Czy to w Ewangelii, czy w staropolskich kolędach, czy we współczesnych pastorałkach pozostają nieodłącznie związani z pięknym czasem Bożego Narodzenia.

J.K.

Figura Anioła Stróża Polski

26 stycznia, w Przemyślu, przed bazyliką archikatedralną, odbyła się uroczystość poświęcenia figury Anioła Stróża Polski. W homilii ks. abp Adam Szal przypomniał o roli aniołów w historii zbawienia, w życiu każdego człowieka i naszej ojczyzny. Nawiązał też do poświadczanego w biografii bł. ks. Bronisława Markiewicza spotkania z Aniołem Stróżem Polski. Już

w Piśmie Świętym Archanioł Michał przedstawiany jest jako Anioł Stróż Izraela, a Ojcowie Kościoła uważali, że każdy lokalny Kościół i każdy naród i wspólnota mają swojego Anioła Stróża, powtarzali to także św. Franciszek Salezy i św. Franciszek Ksawery oraz św. siostra Faustyna. W Fatimie, przed objawieniem Matki Bożej, dzieci spotykają Anioła Stróża Portugalii.

Święto Babci i Dziadzia w Ochronce

10 stycznia dzieci, razem z siostrami i opiekunami, wzięły udział we Mszy Świętej, którą sprawował ks. Proboszcz Józef Kasiak. W tym dniu modliliśmy się o opiekę Matki Bożej Zagórskiej dla siostr, pań, dzieci i ich rodzin oraz za zmarłe siostry.

23 stycznia w przedszkolu przywitaliśmy Babcię i Dziadziów naszych dzieci. Dzieci od dłuższego czasu

przygotowywały się do tego spotkania. Przedstawiliśmy Jasełka składające się z wielu scen. W naszym monta-

żu słowno-muzycznym uczciliśmy Narodziny Jezusa. Dzieci pięknie śpiewały, tańczyły, mówiły wierszyki, a na zakończenie swoim Babciom i Dziadziom ofiarowały upominki.

Z ksiąg parafialnych

Zgodnie z przyjętym zwyczajem co pół roku przywołujemy w tym miejscu osoby, które w ciągu ostatnich sześciu miesięcy przez chrzest zostały włączone do naszej wspólnoty parafialnej, tych, którzy zawarli sakramentalny związek małżeński oraz tych, których ziemską pielgrzymka już się zakończyła.

Przyjęli Sakrament

Chrztu Świętego

- Magdalena Ewelina Żuber, córka Macieja i Eweliny Kalwarowskiej
- Tomasz Jan Świdnicki, syn Pawła i Agnieszki Mogilany
- Wojciech Błażowski, syn Łukasza i Iwony Baraniewicz
- Sara Paulina Latusek, córka Krzysztofa i Aleksandry Piłat
- Anna Maria Bieleń, córka Rafała i Edyty Tokarczyk
- Luiza Emma Fornal, córka Marcina i Klaudii Jakubowskiej
- Michalina Zofia Cyran, córka Michała i Barbary Zajdel
- Dominik Jan Radecki, syn Krzysztofa i Magdaleny Twers
- Antoni Leon Szatkowski, syn Andrzeja i Agnieszki Kaczmarek
- Dawid Marek Sajdak, syn Sebastiana i Patrycji Biłas
- Lena Kuzio, córka Piotra i Jolanty Nieznańskiej
- Liliana Maria Przysasz, córka Tomasza i Pauliny Dżugan

- Jakub Kucharski, syn Marka i Izabeli Walko
- Gracjan Tomasz Latusek, syn Tomasza i Anny Wójcik
- Mikołaj Zbigniew Krzywdzik, syn Grzegorza i Wiolety Stach
- Marcel Natan Koczeń, syn Bartłomieja i Anny Szajna
- Aleksandra Zofia i Hanna Alicja Dzimira, córki Sebastiana i Jagody Trzcinieckiej
- Jakub Józef Brągiel, syn Damiana i Joanny Grajek
- Tymoteusz Grzegorz Mogilany, syn Grzegorza i Marty Gawęckiej
- Esmee Sosiński, córka Konrada i Bożeny Biega
- Marta Urszula Zielińska, córka Daniela i Iwony Dawidko

Zawarli sakramentalny związek małżeński

- Krzysztof Andrzej Radożycki i Justyna Magdalena Pachowicz
- Mateusz Iwanowski i Monika Irena Piotrowska

- Sebastian Antoni Szychowski i Beata Jadwiga Krawczyk
- Ireneusz Marcin Kuzicki i Bogumiła Mroczek Kuzicka
- Łukasz Krzysztof Błażowski i Iwona Baraniewicz Błażowska
- Sylwester Woźniak i Katarzyna Sabina Fik
- Karol Kucharski i Sylwia Herbut
- Sławomir Bogusław Goń i Erwina Weronika Dybisz
- Piotr Jerzy Kowalski i Ewelina Karolina Grochowianka

Odeszli do Pana

- Maria Cyparska, ur. 1956
- Ewa Błażejowska, ur. 1950
- Krystyna Błażowska, ur. 1942
- Kazimierz Bałanda, ur. 1937
- Bogusław Stach, ur. 1935
- Adam Szewczyk, ur. 1950
- Czesław Czaja, ur. 1928
- Leszek Pacholski, ur. 1953
- Adam Iwanisik, ur. 1937

Miejsko Gminna Biblioteka Publiczna w Zagórz
zaprasza dzieci z klas od 1 do 5 szkoły podstawowej na

FERIE ZIMOWE

w godz. od 10³⁰ do 12⁰⁰
czytelnia MGBP w Zagórz

11 i 12 luty - seans filmowy
13 i 14 luty - zajęcia plastyczne
15 luty - warsztaty komiksowe zajęcia poprowadzi Zbigniew Masternak

SERDECZNIE ZAPRASZAMY

Kącik ciekawej książki

Gabriel Michalik, *Danuta Szaflarska. Jej czas*, Warszawa 2018

Biografia Danuty Szaflarskiej to obraz jej 102-letniego ciekawego życia. Poznajemy nie tylko losy artystki, ale też świat ludzi kina, teatru, których spotykała, oraz epokę, w której żyła.

Cała książka tchnie optymizmem i pogodą ducha, mimo dramatycznych często wydarzeń, stających się udziałem aktorki. O swoim życiu zmarła dwa lata temu Danuta Szaflarska, do końca czynna zawodowo, grająca w teatrze i filmach, opowiada z właściwą sobie autoironią i humorem.

Książka dostępna w zagórskiej bibliotece

T.K.

Wcześniej (...) o tamtych zdarzeniach pani Danuta mówiła raczej oszczędnie, traktując ową więź jako bardzo intymną. (...)

19 października 2014 roku spod ołtarza Danusia zaczęła tak:

„Opowiem, jak ksiądz Jerzy zmienił moje życie...”

Pod koniec grudnia 1982 roku siedziała w ławie dla publiczności w jednej z sal sądu przy ulicy Świerczewskiego (...) Trwał proces robotników z Huty Warszawa, a może robotników z fabryki traktorów w Ursusie. Podszedł do Danusi miły, młody człowiek.

— Nazywam się Jerzy Popiełuszko, jestem księdzem, czy mogę usiąść.

— Proszę bardzo.

W czasie przerwy zaproponował: — Chodźmy na kawę.

Ucieszyła się. Lubiła kawę, a młody człowiek oświadczył, że bez kawy nie może żyć.

A w bufecie, w podziemiach sądu (podobno w czasach stalinowskich była tam katownia) ksiądz tak powiada:

Raz w miesiącu odprawiam mszę za ojczyznę. Czy mogłaby pani przeczytać wiersz?

Niestety, jestem nie wierząca i do kościoła nie chodzę.

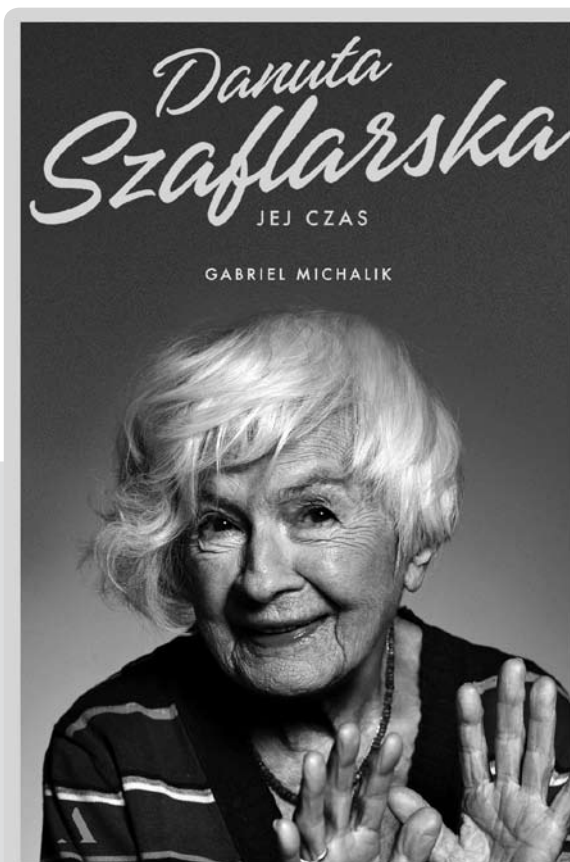
A on na to: — Nie szkodzi.

Co „nie szkodzi”?! Jakie „nie szkodzi”? — powtarzała sobie w duchu. Ksiądz tak mówi?! Jakiś dziwny ksiądz...

— Przecież wiersz chyba może pani przeczytać... — nie zrażał się.

Odpowiedziała z ociąganiem. — No, chyba tak. Wiersz mogę.

Przeczytała. I wsiąkła. Jeden wiersz, drugi wiersz, trzeci... Przychodziła na msze za ojczyznę i na her-

batę na plebanię do świętego Stanisława. W pokoju księdza Jerzego zawsze tłumi. Ktoś po buty z darów, ktoś, bo mu syna pobili, a kto inny w sprawie spowiedzi z całego życia.

— Jerzy zawsze był wesoły, pogodny i życzliwy. I zawsze się martwił o wszystkich. Że czegoś nie mają. Mnie nie pytał „czy masz pieniądze? Czy coś ci brakuje?” — wspominała.

Prowadził konwersatoria dla studentów medycyny. Przyszli lekarze zamarzyli, żeby poznać osobie Halinkę z *Zakazanych piosenek*. Chętnie poszła. Chociaż tyle mogła dla niego zrobić.

— Pokochałam go. Przychodził do nas do domu. Córki moje, mój wnuk malutki... Wszyscy uwielbiali Jerzego. A on ani razu, żadnym słowem nawet, nie nawracał mnie, nic mi nie tłumaczył, nie zachęcał ani do kościoła, ani do wiary. (...)

Półtora roku po spotkaniu w sądzie Danusia zagadnęła księdza.

Wiesz co, Jerzy... Ja bym się wypowiadała. Ale po czterdziestu latach bez spowiedzi, jak to możliwe?

A ksiądz na to: Hurtem zawsze łatwiej.

Fragment książki

Edward Karol Szwed

Edward Karol Szwed, kolejna ciekawa postać z rodziny Szwedów, urodził się 12 lutego 1904 roku w Zagórzcu. Kształcił się w Gimnazjum Męskim im. Królowej Zofii w Sanoku, gdzie w 1922 roku złożył egzamin dojrzałości. Następnie studiował polonistykę na Wydziale Humanistycznym Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie, gdzie uzyskał tytuł naukowy doktora filozofii. W latach trzydziestych XX wieku pracował w Gimnazjum Polskim w Bytomiu. Przystosował m.in. program nauki języka polskiego do warunków szkoły polonijnej (przypomnijmy, że Bytom znajdował się poza granicami II Rzeczypospolitej) i zorganizował ogólnokrajową zbiorczą bibliotekę do biblioteki szkolnej. Oprócz pracy w gimnazjum, uczył języka polskiego na kursach dla dzieci w miejscowościach powiatu bytomskiego: Mikulczycach, Mieszowej i Borku-Korbie. Corocznie wyjeżdżał też do Nadrenii i Westfalii, gdzie wraz z innymi nauczycielami egzaminował kandydatów do gimnazjum.

W latach 1932–1939 kierował akcją Polskiego Uniwersytetu Ludowego na Śląsku Opolskim. Napisał około 100 artykułów i korespondencji mówiących m.in. o szykanach niemieckich w stosunku do ludności polskiej. Pisał najczęściej do prasy ukazującej się w Katowicach, Cieszynie, oraz do czasopism

wydawanych przez Związek Polaków w Niemczech. Korespondencje te ukazywały się anonimowo lub podpisane pseudonimami. W 1937 roku został usunięty z III Rzeszy jako „uciążliwy obcokrajowiec”.

Po powrocie do kraju otrzymał stanowisko p.o. dyrektora Gimnazjum i Liceum im. Bolesława Chrobrego w Pszczynie. Po wybuchu wojny wstąpił do wojska jako ochotnik i do 24 września walczył na froncie pod Lwowem.

Poszukiwany przez Gestapo, ukrywał się pod zmienionym nazwiskiem, pracował fizycznie i prowadził tajne nauczanie w Grodzisku Mazowieckim i w Budzowie Wadowickim. Powrócił do Pszczyny w lutym 1945 roku. W czasie oglądania zniszczeń gmachu liceum został zatrzymany przez NKWD. Po uwolnieniu, z własnej inicjatywy, bez pomocy środków państwowych, w ramach czynu społecznego, podjął się odbudowy dwóch budynków szkolnych.

W 1951 roku został zwolniony ze stanowiska dyrektora. Jako przyczynę podano, że „nie identyfikuje się z socjalistyczną rzeczywistością i jest klerykalny”. W 1952 roku rozpoczął pracę jako polonista w Liceum im. Mikołaja Kopernika w Katowicach, tam też przeszedł na emeryturę. Zmarł 15 października 1982 roku i spoczywa na cmentarzu w Pszczynie. **T.K.**

„Jesteście Bożym teraz”

Światowe Dni Młodzieży w Panamie

Pod koniec stycznia przez kilka dni Panama stała się centrum młodego chrześcijaństwa, gdyż tam właśnie odbywały się Światowe Dni Młodzieży. Na spotkanie z papieżem Franciszkiem przybyły dziesiątki tysięcy młodych ludzi, również pielgrzymi z Polski, w tym także załoga „Daru Młodzieży”, który podczas Rejsu Niepodległości zainicjował do Panamy.

Logo ŚDM połączyło kształt Panamy, motyw drogi, stylizowaną sylwetkę Matki Bożej, krzyż pielgrzymi i pięć gwiazd w koronie Maryi, które nawiązują również do pięciu kontynentów, z którym przybywają uczestnicy spotkania.

Papież Franciszek spotykał się z pielgrzymami podczas nabożeństw i Mszy Świętych, odwiedził też m.in. więzienie dla nieletnich. I podobnie jak w Krakowie, pozostawił młodym pełne treści i mądrości przesłanie, które dotyczy każdego chrześcijanina.

Ojciec Święty przypominał, że powinniśmy szukać Boga w najbiedniejszych i najbardziej skrzywdzonych, bo w ich cierpieniu, samotności, opuszczeniu widać oblicze cierpiącego Chrystusa. Dlatego trzeba walczyć z konformizmem, obojętnością, apatią, która

powstrzymuje nas od niesienia pomocy bliźnim. Jezus kochał wszystkich „wziął w ramiona trędowatego, ślepcę, paralityka, objął faryzeusza i grzesznika. Objął łotra na krzyżu, a nawet uściskał i przebaczył tym, którzy Go krzyżo wali”. „Miłość Pana jest większa niż wszystkie nasze

sprzeczności, kruchości i małości, ale właśnie poprzez nasze sprzeczności, kruchości i małość chcemy On napisać tę historię miłości”.

Papież podkreślał też, że Bóg nie chce być odległy, chce być blisko nas. Jest konkretny, realny, jest w naszej codzienności. Choć więc często życie jest bardzo trudne, pełne sprzeczności i nawet pozbawione sensu, Bóg przebija nasz wewnętrzny lęk, pomaga nam

►►► 17

się podnieść i ruszyć dalej, dodaje nam odwagi, „by przyjąć życie takim, jakie jest, wraz z całą jego kruchością i małością”. Wzorem takiego zaufania Bogu i odwagi jest Maryja, której słowa, wypowiedziane w chwili Zwiastowania — „Oto Ja służebnica Pańska, niech Mi się stanie według twego słowa” — były hasłem przewodnim spotkania młodych.

„Zbawienie, które daje nam Pan jest zaproszeniem do uczestnictwa w historii miłości, która przeplata się z naszymi dziejami, która żyje i chce się zrodzić wśród nas, abyśmy mogli przynosić owoce tam, gdzie jesteśmy”.

Papież przypominał też o służbie publicznej, która powinna być synonimem uczciwości i sprawiedliwości, a przeciwieństwem korupcji — słowa te mają szczególny wymiar w trudnej rzeczywistości politycznej Ameryki Środkowej.

W Krakowie Franciszek zachęcał młodych do tego, by wstali z „duchowej kanapy”, a w Panamie wo-

łał „wy, drodzy młodzi nie jesteście przyszłością, lecz Bożym teraz. On was zwołuje i wzywa was w waszych wspólnotach i miastach, by pójść w poszukiwaniu dziadków, dorosłych, by stanąć na nogi i razem z nimi zabrać głos i spełnić marzenie, z jakim Pan was wymarzył”. Świat bowiem może stać się lepszy, jeśli więcej osób uwierzy w przemieniającą moc Bożej miłości. Chrześcijaństwo bowiem to nie zestaw prawd, chrześcijaństwo to Chrystus i Jego miłość, a „tylko to, co się miłuje może być zbawione”.

„Dla Jezusa nie ma »w międzyczasie«, ale jest miłość miłosierdzia, która chce przeniknąć do serca i je zdobyć. Ona chce być naszym skarbem, ponieważ nie jest »międzyczasem« w życiu lub przemijającą chwilową modą, jest miłością daru z siebie, która zaprasza, by dawać siebie”.

Na zakończenie, podobnie jak w przypadku poprzednich spotkań, podano miejsce kolejnych ŚDM w 2022 roku — tym razem będzie to Portugalia.

J.K.

Dzień Życia Konsekrowanego

Tradycyjnie, jak co roku, 2 lutego, w święto Ofiarowania Pańskiego, obchodzimy Dzień Życia Konsekrowanego, obejmując modlitwą osoby konsekrowane, w tym zwłaszcza Siostry pracujące w naszej parafii. Jest to też okazja do dziękczynienia Bogu za dar życia konsekrowanego, które wzbogaca wspólnotę wiernych, „znajduje się w samym sercu Kościoła, jako element o decydującym znaczeniu dla jego misji” (Jan Paweł II).

W Polsce żyje ok. 32 tysiące osób konsekrowanych — są to zakonnicy, siostry zakonne, ze zgromadzeń czynnych i kontemplacyjnych, osoby skupione w instytutach, stowarzyszeniach i wspólnotach świeckich, dziewice i wdowy konsekrowane, a także pustelnicy. Podobnie jak Symeon i Anna poświęcili oni życie Bogu, ofiarowując Mu siebie, jak Maryja ofiarowuje w świątyni Jezusa. Tak mówił o tym św. Jan Paweł II: „Ofiarowanie Jezusa staje się wymowną ikoną całkowitego oddania własnego życia dla tych, którzy powołani są, aby odtworzyć w Kościele i świecie, poprzez rady ewangeliczne charakterystyczne przymioty Jezusa, dziewictwo, ubóstwo i posłuszeństwo”. Ślub czystości to wybór Chrystusa jako jedynej miłości, ślub ubóstwa stanowi odpowiedź na materializm, żądze posiadania, lekceważenie słabszych, ślub posłuszeństwa zaś to pragnienie naśladowania Jezusa w Jego posłuszeństwie wobec Ojca.

W okolicznościowym liście przygotowanym na tegoroczny Dzień Życia Konsekrowanego, ks. Jacek Kiciński, przewodniczący Komisji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego

Komisji Episkopatu Polski, pisze między innymi: „W dni Ofiarowania Pańskiego dziękujemy Bogu za dar życia konsekrowanego. Dziękujemy za tych, którzy, ślubując trzy rady ewangeliczne — czystość, ubóstwo i posłuszeństwo, towarzyszą nam na drodze wiary i powołania, które każdy z nas otrzymał. Osoby konsekrowane wskazują swoim życiem na obietnicę wieczności, do której wszyscy zdążamy”. Zwraca także uwagę, iż w „realizację powołania rozumianego jako dar Boga” wpisana jest tajemnica wiary, która „kształtuje życie Maryi i Józefa oraz prorokini Anny i starca Symeona”. Wiara to bowiem „nie tylko wypełnienie Prawa, ale przede wszystkim spotkanie miłości człowieka z miłością Boga”, „osobowe spotkanie człowieka z Bogiem”.

We współczesnym świecie, naznaczonym piętnem zmienności, tymczasowości, relatywizacji wartości, hedonizmu, obojętności, gdy powołanie do życia małżeńskiego, kapłańskiego czy konsekrowanego zastąpione zostało nieopanowanym dążeniem do samorealizacji, gdy ginie pojęcie służby, osoby konsekrowane pokazują, że „wszystkie momenty życia znaczone są śladami obecności Boga”. Przypominają nam „że modlitwa i adoracja zawsze przynoszą owoce, nawet, gdyby trzeba było na nie czekać całe życie”, wszędzie tam, gdzie podejmują codzienną posługę niosą orędzie Dobrej Nowiny. Towarzyszą młodym na drodze wiary, uczestnicząc w rozeznawaniu ich powołania. Każdy zaś człowiek jest powołany do świętości, do współtworzenia autentycznego, jasnego, radosnego Kościoła.

J.K.

Informacje dla pielgrzymów

Początek roku to także czas planów, również urlopowych. Serdecznie zapraszamy do spędzenia kilku dni z naszą pielgrzymkową grupą na tegorocznych wyjazdach, których trasy, podobnie jak przez dziesięć poprzednich lat, poprowadzą nas przez wspaniałe miejsca Polski i sąsiednich krajów, przez sanktuaria, piękne miasta i cuda przyrody. Tak jak pisałam w ubiegłym roku — pielgrzymi to ludzie przemienieni. Zachęcamy więc do wspólnego odkrywania piękna świata i dostrzeganiu w tym mocy Boga.

Listy są już otwarte, można zapisywać się na poszczególne wyjazdy, wszystkie są już potwierdzone, noclegi zarezerwowane, podobnie jak, w niektórych przypadkach (Kopalnia Soli w Wieliczce), również wejścia do muzeów.

Zapisy jak zwykle prowadzi pani Krystyna Hoffman, tel. 13 46 22 191, można również się zapisać, wysyłając e-mail: kontakt@parafia-zagorz.pl.

Przypominamy zatem pokrótce wszystkie programy, a bardziej szczegółowo przedstawiamy miejsca, które odwiedzimy podczas najdłuższego, tygodniowego wyjazdu.

Drezno, Saska Szwajcaria, Dolny Śląsk — Dolina Pałaców 4–10 sierpnia 2019

Podczas tygodniowego wyjazdu dotrzemy aż do **Drezna**, pełnego wspaniałych zabytków przypominających o czasach świetności księstwa Saksonii. Zwiedzimy również podmiejski rokokowy pałac **Pilnitz**, zamek **Moritzburg**, Miśnię ze słynną fabryką porcelany. Będziemy również w **Budziszynie** i **Żytawie**, spacerujemy się po **parku Mużakowskim**, wpisa-

Zamek Moritzburg

nym na listę UNESCO, zobaczymy fantastyczne ostańce skalne w **Saskiej Szwajcarii** i monumentalne ruiny kościoła i klasztoru w miejscowości **Oybin**. Nie zabraknie również miejsc związanych z wiarą. Będzie to **sanktuarium maryjne Różant**, ośrodek pielgrzymkowy Serbołużyczan i **klasztor Cysterek Marienstern**.

Ostańce w rejonie Bastei

Zawitamy też na chwilę do Czech, gdzie naszym celem będzie **sanktuarium maryjne w Hejnicach** oraz **zamek Frydlant**.

Zamki i pałace zdominują nasz pobyt na Dolnym Śląsku — zwiedzimy **zamek Czocha**, wieżę piastowską w **Siedlęcinie**, zobaczymy pałace w **Wojanowie**, **Stanisławowie**, **Jeleniej Górze**, gdzie zatrzymamy się też w **sanktuarium Podwyższenia Krzyża**. Odwiedzimy także drewniany **kościółek Wang** w Karpaczu.

Kościół Wang

Nawet ta lista nie wyczerpuje jeszcze wszystkich atrakcji, bo na naszej trasie znajdują się jeszcze: sanktuarium na **Górze św. Anny**, kościół w **Małujowicach** ze średniowiecznymi freskami, kościół pokoju w **Jaworze**, sanktuarium w **Legnickim Polu**. Będziemy płynąć Łabą i dwa razy przejedziemy się kolejkami wąskotorowymi.

Cena wyjazdu, pokrywająca: noclegi (3 w hotelu w centrum Drezna, 1 w domu pielgrzyma w Hejnicach, 1 koło Bolesławca, 1 w ośrodku wypoczynkowym koło Karpacza; pokoje dwu- trzyosobowe, oczywiście ze łazienkami, standard hotelowy), śniadania i obiadokolacje, przewodnika w czasie pobytu w Niemczech i w Dolinie Pałaców, przewodników w zwiedzanych obiektach, przejazd autokarem, ubezpieczenie — to 580 zł i 220 €.

Na bilety wstępu należy przewidzieć ok. 80 € i ok. 120 zł.

Serdecznie zapraszamy!

Bardzo prosimy o wpłatę pierwszej raty w wysokości 150 zł do końca lutego, gdyż musimy pokryć zaliczki za noclegi.

Pielgrzymka do Kalwarii Zebrzydowskiej 28–29 czerwca 2019

Na kilka dni przed rocznicą koronacji Matki Bożej Zagórskiej i parafialnym odpustem zapraszamy do wspólnego nawiedzenia sanktuarium maryjnego i pasyjnego w **Kalwarii Zebrzydowskiej**. Będziemy nocować w domu pielgrzyma, co pozwoli zarówno na wypoczynek, jak i spacer po drózkach kalwaryjskich. W Kalwarii spędzimy wieczór pierwszego dnia i całe przedpołudnie w drugim dniu, kiedy też wspólnie zwiedzimy sanktuarium.

Klasztor w Kalwarii Zebrzydowskiej

Oczywiście nie wyczerpuje to programu wyjazdu. Na naszej trasie znajdują się także: **Niegowić** — pierwsza parafia Karola Wojtyły, **Lipnica Murowana** — sanktuarium św. Szymona z Lipnicy, ze wspaniałym drewnianym kościołem św. Leonarda, sanktuarium maryjne w **Pasierbcu** z monumentalną drogą krzyżową, **Lanckorona** z malowniczą zabudową i ruinami zamku, a także **zamek w Suchej Beskidzkiej** i **kaszteł w Szymbarku**.

Cena wyjazdu: 230 zł, bilety wstępu ok. 20/30 zł.

Wieliczka i Niepołomice

4 maja 2019

Podczas pierwszego tegorocznego wyjazdu odwiedzimy słynną, wpisaną na listę UNESCO **kopalnię w Wieliczce**, zrelaksujemy się w **tężni solankowej**, zobaczymy wystawę zastawy stołowej i sreber ze zbiorów Czartoryskich zorganizowaną w **zamku żupnym**, a także kościół św. Sebastiana i nawiedzimy **sanktuarium Matki Bożej Łaskawej**, Księżnej Wieliczki. Zwiedzimy również zamek w **Niepołomicach**, a dzień zakończymy mszą świętą w **kościółce Benedyktynów w Staniątkach** i obiadokolacją.

Krużganki zamku w Niepołomicach

Cena wyjazdu: 100 zł, bilety wstępu 80/60 zł.

Okolice Preszowa

Planowany termin: 13 albo 20 lipca 2019

Byliśmy już kilka razy na Słowacji, ale nie zwiedzaliśmy jeszcze bliskiego nam **Preszowa**. Tym razem więc tam się udamy. Zwiedzimy również **kopalnie opali**, zatrzymamy się też przy **drewnianych świątyniach**, z których słynie ten rejon Słowacji oraz w **Krasnym Brodzie**, niegdyś znanym sanktuarium maryjnym, gdzie można zobaczyć m.in. ruiny klasztoru bazylianów. Mamy nadzieję, że uda się tak dobrać termin, abyśmy mogli też zobaczyć **gejzer w Herlanach**.

Cena wyjazdu: 110 zł.

Serdecznie zapraszamy do wspólnego pielgrzymowania!

Drezno i Saksonia

Drezno, stolica Saksonii, gdzie prowadzi trasa naszej najdłuższej tegorocznej wyprawy, odrodziło się jak feniks z popiołów po alianckich nalotach dywanowych, które w połowie lutego 1945 roku zamieniły miasto w morze gruzów. Odbudowa Frauenkirche (kościół Najświętszej Marii Panny) zakończyła się dopiero w 2005 roku. Dziś jednak znów możemy podziwiać wspaniałe barokowe i rokokowe zabytki powstające w znacznej mierze w złotej erze Drezna, gdy saski władca z dynastii Wettynów, jako August II Mocny, był również królem Polski. Wtedy też w 1710 roku, powstaje sławna miśnieńska manufaktura porcelany, której wyroby będą przedmiotem pożądania elit w całej Europie.

Taras Brühla, Kościół Dworski, w dali Opera

Wspaniale położone nad Łabą, pełne przepychu miasto kryje też skarby muzealnych kolekcji, takich jak skarbiec Grünes Gewölbe (Zielone Sklepienie), Zwinger — z bezcennymi zbiorami europejskiego malarstwa (Galeria Dawnych Mistrzów) czy zbrojownia.

Kościół Najświętszej Marii Panny

Drezno może poszczycić się długą historią, już w 1216 roku określano je jako miasto, ale prawdziwy rozwój rozpoczął się pod koniec XV wieku, gdy gród odbudowano po wielkim pożarze. Dominującym stylem architektonicznym jest jednak wspomniany barok. Za panowania Augusta II wzniesiono Zwinger, rozpoczęto budowę kościoła Dworskiego i Frauenkirche

na Nowym Rynku. Całe założenie pałacowe, zwrócone w stronę rzeki, budzi podziw — bramy (na czele z Bramą Koronną), pawilony, fontanny tworzą kształt monarszej rezydencji. Spacerując po starówce będziemy podziwiać także plac Teatralny, nazywany salo-nem Drezna, między Zwingerem a Drezdeńską Operą. W pobliżu wznosi się wspomniany kościół Dworski z wieżą liczącą 86 metrów.

Zamek, siedziba Wettynów, był poddawany renowacji jeszcze w XXI wieku, obecnie znaczną część komnat udostępniono już zwiedzającym. Tu właśnie kryje się sławne Zielone Sklepienie, przebogata kolekcja dzieł sztuki jubilerskiej. Pomiedzy zamkowymi budynkami ciągnie się plac turniejowy, którego ozdobę stanowi paradny orszak królów Saksonii, obraz wykonany z 25 tys. porcelanowych płytek.

Pałac Pillnitz

Starówka Drezdeńska nie jest zbyt rozległa, dlatego też miło będzie po niej spacerować. Panoramę miasta można też podziwiać z punktu widokowego na kopule Frauenkirche, z wysokości 67 metrów. Barokowe i klasycystyczne kamienice, Stary i Nowy Rynek znajdują się na naszej trasie, podobnie jak inne ciekawe miejsca, o których opowie nam Pani Przewodnik. Nie ominiemy także tarasów Brühla, powstałych na bastionach twierdzy nad Łabą. Przy tarasach cumują stateczki zachęcające do malowniczego rejsu — my również z niego skorzystamy, podróżując na trasie z Drezna do podmiejskiego pałacu w Pillnitz.

Renesansowy początkowo zamek August II przebudował w stylu barokowym jako prezent dla hrabiny Cosel. Powstały dwa równoległe usytuowane pałace — Wodny i Górny, których kształt przypomina nieco architekturę dalekiego wschodu. Oba kompleksy można zwiedzać. Dodatkową atrakcją są piękne ogrody, na które składa się część w stylu angielskim, oranżeria czy palmiarnia. Rośnie tu najstarsza w Europie kamelia.

Kolejne miejsca z naszej trasy przedstawimy bardziej szczegółowo w kolejnym numerze „Verbum”.

Błogosławcie, a nie złorzeczcie...

Gdy czyta się List do Rzymian, z którego pochodzi tytułowy cytat, i gdy patrzy się na otaczający nas świat, można wyciągnąć wniosek, że chyba coś jednak poszło nie tak. Bo przecież od prawie 2000 lat powtarzane są te same słowa, które Paweł kierował do mieszkańców Rzymu: „W miłości braterskiej nawzajem bądźcie życzliwi! W okazywaniu czci jedni drugim wyprzedzajcie! (...) Przestrzegajcie gościnności! (...) Błogosławcie tych, którzy was prześladowają! Błogosławcie, a nie złorzeczcie! (...) Nie gońcie za wielkością, lecz niech was pociąga to, co pokorne! Nie uważajcie sami siebie za mądrych! Nikomu złem za złe nie odpłacajcie. Starajcie się dobrze czynić wobec wszystkich ludzi! Jeżeli to jest możliwe, o ile to od was zależy, życie w zgodzie ze wszystkimi ludźmi!”. I co? I niestety niewiele z tego wynika. Zdecydowanie trafniejszy opis rzeczywistości możemy znaleźć w wierszu Wisławy Szymborskiej zatytułowanym, cóż... *Nienawiść*:

*Spójrzcie, jak wciąż sprawna,
Jak dobrze się trzyma
w naszym stuleciu nienawiść.
Jak lekko bierze wysokie przeszkody.
Jakie to łatwe dla niej — skoczyć, dopaść.
(...)
Ach, te inne uczucia —
cherlawe i ślamazarne.
Od kiedy to braterstwo
może liczyć na tłumy?
Współczucie czy kiedykolwiek
pierwsze dobiło do mety?
Porywa tylko ona, która swoje wie.*

*Zdolna, pojętna, bardzo pracowita.
(...)
Do nowych zadań w każdej chwili gotowa.
Jeżeli musi poczekać, poczeka.
Mówią, że ślepa. Ślepa?
Ma bystre oczy snajpera
i śmiało patrzy w przyszłość
— ona jedna.*

Trudno pisać takie teksty, kiedy wydaje się, że przecież to już wszystko zostało powiedziane, nawet tu, na łamach „Verbum” niejednokrotnie pisałam o mowie nienawiści, o zjadłości, o wulgarności, o braku szacunku w słowie, o braku odpowiedzialności za słowo, o tym, co arcybiskup Ryś lapidarnie ujął niedawno w zdaniu: „W naszym dyskursie politycznym i społecznym ludzie widzą w sobie więcej zła niż dobra”. Tak jak napisałam we wstępie. To wszystko nie jest niczym nowym, to wszystko już było, ale nigdy wcześniej nie mieliśmy takiej możliwości, żeby tę nienawiść poprzez słowo szerzyć w takim niesamowitym tempie.

Już, natychmiast, Twitter, Facebook, media takie czy inne, paski takie czy inne, zaczyna się karnawał pogardy, wulgarności, złości i cynizmu. To, co jeszcze niedawno nie uchodziło nawet pod przysłowiową budką z piwem zadomowiło się na twitterowych salonach. A celują w tym niestety politycy, z której bądź nie spojrzeć strony i poszukujące sensacji media. To ci, to tamci, to oni zaczęli, nie to oni. Panowie i Panie, przecież to dyskusja na poziomie piaskownicy, a nawet co bardziej inteligentne przedszkolaki już z niej wyrosły. Szymon Hołownia ujął to jeszcze dosadniej: „Zachowujemy się jak nieudane małżeństwo z kilkudziesięcioletnim stażem, z żadnej naszej rozmowy nie wyniknie nic poza redystrybucją jadu”. Krzysztof Mazur zaś (obaj panowie w numerze „Tygodnika Powszechnego” z 27 stycznia) pisze o politycznym patostremingu. To polityczna wersja trudnego do wytłumaczenia trendu obserwowanego w internecie, polegającego na tym, że ludzie robią rzeczy obrzydliwe, oburzające, nagrywają i wrzucają filmik do sieci. Wszyscy się naturalnie oburzają, ale potem okazuje się, że taki materiał ma milion odsłon... Coś chyba jest na rzeczy. Oburzamy się na tego czy innego polityka czy dziennikarza, a nawet zwykłego beczelnego hejtera, ale ochoczo udostępniamy innym ich komentarze.

Więc jak to jest? Może problem nie tkwi wcale w politykach czy dziennikarzach. Oni robią tylko to, co — jak widzą — dobrze się sprzedaje, ma dużo odsłon, i nawet jak zamiast lajków są te inne znaczki, to nieważne, przecież przeczytali, będą rozpoznawalni.

Czyli wszystko, jak od początku świata, sprowadza się znów do tego, żeby zacząć od siebie. Kto nigdy nie napisał nienawistnego komentarza, nie nazwał idiotą kierowcy w sąsiednim samochodzie, który jechał za wolno itd., itd. ręką w górę? Jakoś nie widzę...

Arcybiskup Ryś wzywa do refleksji: „Przyjrzyj się swojemu językowi. Jak mówisz? Co mówisz? Twoje słowo innych buduje, czy rujnuje. Twoje słowo jest narzędziem miłości, czy narzędziem nienawiści? Swoim słowem kogoś pokrzepiłeś, czy zrównałeś go z ziemią? Uszanowałeś czy oplułeś?”.

Ja doskonale wiem, że naprawdę ogromny procent tych komentarzy to teksty pisane na zlecenie jako forma pracy zarobkowej, zgodnie z wytycznymi zleconodawcy (wytyczne dotyczą treści, stylu, wyrazów, których należy używać itd.). Wiem też, że znaczący procent produkują zaprogramowane maszyny. Tylko czy wszyscy to wiedzą? A poza tym pozostaje jeszcze ta cała reszta.

Większość osób judzonych i podsycanych mową nienawiści oczywiście się zatrzyma, nie przejdzie od słów do czynów. Ale w którymś momencie znajdą

się tacy, którym — z jakiś, takich lub innych powodów — tego hamulca zabraknie. Od słów nienawiści i pogardy zaczynały się wielkie tragedie historii, których doświadczała ludzkość w XX wieku. Większość dorosłych osób przetrzyma hejt, ale znaczna część młodych ludzi kompletnie sobie z nim nie radzi.

Więc może jednak od tych, którzy więcej otrzymali, więcej się wymaga? Polecam przypomnienie sobie ze szkolnych lektur Pieśni XIV Jana Kochanowskiego, zaczynającej się od słów „Wy, którzy Pospolitą Rzeczą władacie”, a kończącej się taką zwrotką:

*Więc ja podobno z mniejszym niebezpieczeństwem
Grzeszę, bo sam się tracę swym wszeteczeństwem;
Przełożonych występki miasta zgubiły
I szerokie do gruntu carstwa zniszczyły.*

Nie można więc milczeć i milcząco akceptować, nie mogę milczeć, tym bardziej, że zajmując się retoryką, perswazją, komunikacją, widzę trochę więcej niż przeciętny użytkownik języka, dostrzegam mechanizmy (często zresztą bardzo proste) dla wielu niewidoczne. Nie mogę milczeć, choć tak naprawdę nie wiem, co możemy zrobić, żeby to zatrzymać, zahamować, poza prostymi postanowieniami: nie obrażam, nie hejtuję, nie mówię o nikim pogardliwie, z lekceważeniem, szanuję swojego rozmówcę, nawet jeśli się różnimy, potrafię dyskutować, zgodnie z założeniem „nie zgadzam się z tobą, ale zrobię wszystko, żebyś mógł głosić swoje poglądy” (to nie ja, to trochę

sparafrasowany Wolter), nie używam wulgaryzmów, nie używam wobec innych określeń odzwierzęcych, dehumanizujących, pozbawiających podmiotowości, nie głoszę fałszywego świadectwa.

Tylko czy to coś da? Co my, pojedynczy ludzie możemy zdziałać.

W takich przypadkach, kiedy brakuje słów i pomysłów przypominam sobie, po co tak naprawdę jest poezja. Właśnie po to, by w takich przypadkach podsuwać te słowa i myśli, bo przecież „Czym jest poezja, która nie ocala/ Narodów ani ludzi?” (Miłosz). I choć nam się wydaje, że nic nie możemy zrobić, to — jeszcze raz Miłosz:

*Nie jesteś jednak tak bezwolny,
A choćbyś był jak kamień polny,
Lawina bieg od tego zmienia,
Po jakich toczy się kamieniach.
I, jak zwykł mawiać już ktoś inny,
Możesz, więc wpłynąć na bieg lawiny.*

Na zakończenie, Jacek Kaczmarski
*Co postanowisz niech się ziści.
Niechaj się wola Twoja stanie.
Ale zbaw mnie od nienawiści.
Ocal mnie od pogardy Panie.*

Aha, i jeszcze jedno, ten fragment Listu do Rzymian kończy się słowami: „Zło dobrem zwyciężaj”.

Joanna Kułakowska-Lis

Bł. ks. Jan Balicki — 150 rocznica urodzin

25 stycznia minęła 150 rocznica urodzin ks. Jana Balickiego, spowiednika, rektora Wyższego Seminarium Duchownego w Przemyślu, którego relikwie znajdują się naszym parafialnym kościele. Pisaliśmy już w „Verbum” o ks. Balickim i jego rodzinnych związkach z Zagórzem, dlatego też teraz z okazji okrągłej

rocznicy tylko krótkie przypomnienie sylwetki tego wyjątkowego kapłana.

Jan Wojciech Balicki urodził się w 1869 roku w Staromieście (obecnie w obrębie Rzeszowa), ukończył Wyższe Seminarium Duchowne w Przemyślu i przyjął święcenia kapłańskie, studiował w Rzymie, obronił doktorat z teologii. Wieloletni wykładowca przemyskiego seminarium, prefekt, wicedyrektor i rektor. Zapamiętany został przez wiernych szczególnie z niezwykle gorliwej posługi w konfesjonale, którą pełnił nie zważając na słabe zdrowie, które zresztą zmusiło go do rezygnacji z funkcji rektora. Pozostał jednak w seminarium jako kierownik duchowy. Zmarł 15 marca 1948 roku.

Proces beatyfikacyjny, rozpoczęty już w 1959 roku, został zwieńczony uznaniem heroiczności cnót w 1994 roku i beatyfikacją w 2002 roku. Ks. Balicki pozostaje wzorem modlitwy, pokory, świętości kapłańskiego życia. **J.K.**

Relikwiarz bł. ks. Jana Balickiego w przemyskiej katedrze

Dzień pamięci o ofiarach Holocaustu

Jak co roku, 27 stycznia, w rocznicę wyzwolenia obozu koncentracyjnego Auschwitz-Birkenau, w szczególny sposób wspominamy ofiary obozów zagłady. Jest to również Dzień pamięci o ofiarach Holocaustu. Jak mówił rzecznik Episkopatu Polski ks. Paweł Rytel-Adamik „Utworzony przez Niemców w połowie 1940 roku na przedmieściach Oświęcimia obóz stał się symbolem ludobójstwa i terroru”. Zachęcał też do modlitwy, „aby tragedia obozów się nie powtórzyła”. 7 czerwca 1979 roku na terenie obozu Auschwitz św. Jan Paweł II powiedział: „Oświęcim jest miejscem, którego nie można tylko zwiedzać. Trzeba przy odwiedzinach pomyśleć z lękiem o tym, gdzie leżą granice nienawiści”.

Międzynarodowy Dzień Pamięci o Ofiarach Holocaustu na Podkarpaciu organizowany jest pod patronatem Marszałka Władysława Ortyła. W tym roku obchody w Zagórzcu odbywały się po raz trzeci, a ich współorganizatorami w naszej miejscowości byli Burmistrz Miasta i Gminy Zagórz, Miejsko-Gminna Biblioteka Publiczna, Środowiskowy Dom Samopomocy Społecznej w Zagórzcu, Zespół Obsługi Szkół, Gimnazjum w Tarnawie Dolnej im. Jana Pawła II, Gimnazjum w Zagórzcu im. Prymasa Tysiąclecia Kardynała Stefana Wyszyńskiego oraz Szkoła Podstawowa nr 2 w Zagórzcu, Niepubliczna Szkoła Podstawowa w Mokrem, Szkoła Podstawowa w Porazie im. Janusza Korczaka, Szkoła Podstawowa w Łukowem.

FOT. ARCHIWUM MGOKiS

Uroczystości rozpoczęły się w środę 30 stycznia o godz. 10.00 nabożeństwem w intencji ofiar wojny odprawionym przez ks. proboszcza Józefa Kasiaka. Następnie pod zbiorową mogiłą w Zasławiu, w miejscu masowej egzekucji Żydów w obozie pracy i zagłady, uczczono pamięć pomordowanych. Po odmówionej po aramejsku przez Dawida Ringlera modlitwie za zmarłych, wiązanki i znicze złożyli przedstawiciele władz samorządowych: sekretarz Miasta i Gminy Zagórz pani Alicja Górniak, przewodniczący Rady Miejskiej w Zagórzcu pan Czesław Łuc oraz radni Rady Miejskiej

w Zagórzcu pani Ewa Rodkiewicz i pan Tomasz Pyrc, a także zaproszeni goście, pani dr Joanna Potaczek, mieszkańcy Zagórzca, młodzież szkolna oraz gromada zuchowa.

FOT. ARCHIWUM MGOKiS

W drugiej części uroczystości, która odbyła się w Centrum Edukacji Ekologicznej, wysłuchaliśmy prelekcji pani Joanny Albigowskiej, *Obóz pracy przymusowej w Zasławiu w relacjach świadków historii*. Wystąpienie przeplatane było fragmentami relacji naocznych świadków tych wydarzeń czytany przez uczniów Zespołu Szkół Nr 1 z Sanoka oraz podopiecznych Środowiskowego Domu Samopomocy Społecznej. Fragmenty pochodziły z książek Abrahama Wernera — *Ocalenie z innego miejsca* oraz Jafy Wallach — *Gorzka*

wolność. Następnie pani dr Joanna Potaczek w krótkim wystąpieniu *Obóz w Zasławiu — mało znane epizody i historie* opowiedziała o komendancie ochrony kolej stacji Zagórz Fleyu i jego zbrodniach. Natomiast młodzież z Gimnazjum w Tarnawie Dolnej oraz ze szkół podstawowych w Porazie, Mokrem i Łukowem pokazała prezentację podsumowującą działania dotyczące historii i kultury ludności żydowskiej zamieszkałej niegdyś w ich miejscowościach, przygotowaną pod opieką nauczyciela historii pana Marka Drwięgi.

ER

XIV Międzynarodowe Forum Pianistyczne Bieszczady bez Granic

Jak co roku na początku lutego Sanok staje się międzynarodową stolicą pianistyki. Dzieje się tak za sprawą światowej sławy artystów, pedagogów, a przede wszystkim młodych muzyków, którzy przyjeżdżają na Międzynarodowe Forum Pianistyczne, organizowane już po raz XIV przez Podkarpacką Fundację Rozwoju Kultury, na czele z pełnymi energią, zapału i nowych pomysłów panami: Jarosławem Drzewieckim i Januszem Ostrowskim. Dla melomanów przygotowano cykl bardzo interesujących koncertów, zarówno recitali w wykonaniu takich sław, jak Lidia Grychtałówna czy Boris Bloch, jak też koncertów fortepianowych Czajkowskiego, Bacha, Chopina z towarzyszeniem orkiestry symfonicznej i kameralnej ze Lwowa. Miłośnicy jazzu na pewno wybiorą się na koncert Trio Krzysztofa Jagodzińskiego, poświęcony Krzysztofowi Komedzie, a w klimat folkowy zabierze nas zespół Holeviaters.

Wzorem ubiegłych lat w kolejnym numerze „Verbum” znajdzie się relacja z tej wyjątkowej imprezy.

Koncerty w Sanockim Domu Kultury

3.02	Inauguracja XIV MFP „Ryszard Bakst w memoriam” Peter Seiwright (Anglia) z udziałem Małżonki sp. Jubilata - Barbary Bakst (Manchester)	35 zł
4.02	Zespół folkowo-swingowy z Podhala „HOLEVIATERS”	50 zł
5.02	Lidia GRYCHTAŁOWNA & Boris BLOCH (USA) w koncercie nadzwyczajnym „Tatiana Shebanova w memoriam”	35 zł
6.02	Narodowa Orkiestra Symfoniczna Filharmonii Lwowskiej pod dyr. Władysława Syrkisa (UKRAINA) z udziałem laureatów „Złoty Parnas”	35 zł
7.02	FORUM MIASTU Andrzej Jagodziński Trio i LOK pod kier. Artura Mykity Krzysztof KOMEDA pod patronatem UNESCO	50 zł
8.02	Gala Finałowa XIV MFP Kandydaci do Konkursu Chopinowskiego z udziałem LOK „AKADEMIA” pod dyr. Igora Pylatyuka	35 zł

Karnet na wszystkie koncerty 200 zł

Zapraszamy codziennie o godz. 19:00 do Bali Kinowej w Sanockim Domu Kultury
Mickiewicza 24, 38-500 Sanok

Rezerwacja i zakup biletów i karnetów na
oraz stacjonarnie w siedzibie organizatora
ul. 3 Maja 15/9
38-500 Sanok
Tel: 13 46 40 344
mail: fundacja@interpiano.pl
Nr konta: 721240234011100105504

Goimg.

Podkarpacka Fundacja
Rozwoju Kultury

Miejsko Gminna Biblioteka Publiczna w Zagórz
Szkoła Podstawowa Nr 2 w Zagórz

zapraszają dzieci
na zajęcia tańca klasycznego

BALET

- poniedziałki godz. 17⁰⁰ dzieci w wieku 6-9 lat

- czwartki godz. 17⁰⁰ dzieci w wieku 10-13 lat

Hala taneczna przy SP Nr 2 w Zagórz (III piętro)

Zajęcia prowadzi - tancerz, choreograf, instruktor tańca - Kamil Frącek

Kontakt tel. 13 46 22 189 lub 602 511 018

SERDECZNIE ZAPRASZAMY

Biblioteki miejskie, miejsko-gminne, czy gminne już dawno przestały być tylko miejscami, gdzie wypożyczają się książki. Nie inaczej jest w Zagórz. Nasz biblioteka nie tylko dba, aby czytelnicy mogli sięgnąć po różnorodne nowości wydawnicze, ale organizuje też mnóstwo rozmaitych aktywności: konkursy, spotkania, kiermasze, zajęcia dla dzieci, warsztaty, zajęcia fitnessu — w końcu w zdrowym ciele, zdrowy duch, a także np. — jak można przeczytać na sąsiednim plakacie — zajęcia tańca klasycznego dla dzieci, na które organizatorzy serdecznie zapraszają.

Aktualności parafialne

☛ **2 lutego** — Święto Ofiarowania Pańskiego, tradycyjne święto Matki Boskiej Gromnicznej, Dzień Życia Konsekwowanego, składka przeznaczona na zakon klauzurowe.

☛ **3 lutego** — św. Błażeja, w niektórych parafiach w tym dniu tradycyjnie święci się świece i jabłka

☛ **5 lutego** — wspomnienie św. Agaty, dziewicy i męczennicy

☛ **11 lutego** — wspomnienie NMP z Lourdes, Światowy Dzień

Chorego; w naszej parafii tradycyjnie obchodzimy Dzień Chorych w uroczystość Matki Bożej Królowej Kościoła, dzień po Zesłaniu Ducha Świętego.

☛ **14 lutego** — świętych Cyryla i Metodego, patronów Europy

☛ **27 lutego** — rocznica śmierci Sługi Bożego ks. Franciszka Blachnickiego, założyciela Ruchu Światło-Życie, modlimy się o jego rychłą beatyfikację.

Kancelaria parafialna czynna jest
od poniedziałku do piątku
pół godziny przed mszą świętą wieczorną
i po mszy świętej

www.parafia-zagorz.pl
kontakt@parafia-zagorz.pl

Parafia Rzymskokatolicka

pw. Wniebowzięcia

Najświętszej Marii Panny

ul. Piłsudskiego 137 • 38-540 Zagórz
tel. 13 462 20 36